

Додѣто траятъ тия обяснения, квартируващата въ града войска загражда конака, придружена отъ една батерия, и заплашва народа, че ще стрѣля. Народътъ се разбѣгва изплашенъ. Войската сполучва да задържи само 48 души, които затваря въ полуструтеното пиротско кале, дѣто три денонощия ги държатъ безъ хлѣбъ, безъ вода, безъ огнь и покривка. На третия день пристигатъ отъ Нишъ 300 души кавалеристи подъ началството на нѣкой си Гюкничъ, който разпитва арестуванитѣ за станалото. Тѣ му отговарятъ, че е срамъ да се постъпва така отъ тѣзи, които се считатъ за освободители и християни, и че такова третиране не сж упражнявали даже и турцитѣ. Слѣдъ това посѣщение се позволява на арестуванитѣ да се снабдятъ съ всичко, отъ каквото иматъ нужда. Въ калето тѣ прѣстояватъ цѣли 18 дения. Освобождаватъ ги поради постъпкигѣ, направени отъ рускитѣ власти.

Арестуванъ бива и владиката Евстати още на излизане отъ полицията и откаранъ подъ конвой въ митрополията. На 11 февруари го изпращатъ ведно съ попъ Петра въ Нишъ, а отъ тамъ го интернирватъ въ единъ манастиръ изъ околността на Крушевецъ. Тѣ искали да го прокудятъ нощемъ, за да прѣдставятъ на населението, че е избѣгалъ самъ, но той се възпротивилъ. Прѣди да трѣгне, владиката се отбилъ въ черква да си помоли Богу и да се прости съ свещеницитѣ. Но сърбитѣ не го оставили на мира. Единъ офицеръ влѣзалъ въ храма и започналъ да хули народния пастиръ по най-гушенъ начинъ, защото билъ се много забавилъ. Затворенъ билъ единъ българинъ, задѣто поискалъ да цѣлуне ржка на владиката прѣзъ това врѣме. Колата, просто хвърчала. Улицитѣ, по които трѣбвало да мине тя, били обградени отъ конвой¹⁾. Обаче, Евстати бива скоро освободенъ и повърнатъ въ Пиротъ, види се, пакъ поради настояването на руситѣ. Даже сърбитѣ му заплащатъ и всички разноски. Ала слѣдъ извѣстно врѣме го изпжждатъ за винаги отъ Пиротъ²⁾.

Когато се сключва Санъ-Стефанския договоръ, подига се въпросъ да се поднесе благодарственъ адресъ до царя освободителя отъ цѣлия български народъ. Пиротчани като научаватъ това, рѣшаватъ и тѣ да поднесатъ такъвъ адресъ.

¹⁾ Българинъ, г. II, бр. 99, стр. 2—3 отъ 19 октомври 1878 г.

²⁾ С. Христовъ, стр. 289—291. Сжщо — в. Българинъ, г. I, бр. 57, стр. 1—2 отъ 24 май 1878.